

Hjælp, maa man sige, at det egentlig ikke er her, at Loven af 4. Marts 1924 har vist Brist, paa dette Punkt har den tværtimod i det store og hele ved en forstandig Administration opfyldt sin Mission. Det er paa et andet Punkt, den er bristet, idet den nuværende Krise og dermed Arbejdsløsheden har været saa langvarig, at selv den fortsatte Hjælp lagt til den ordinære Understøttelse ikke har kunnet slaa til. De, der havde med Revisionen af Arbejdsløshedsloven af 4. Marts 1924 at gøre, vil vide, at man havde Øje for, at der ogsaa i Fremtiden kunde komme Kriser af et saadant Omfang, at det Maksimum, man satte for Understøttelsen, ikke kunde slaa til — jeg tænker her baade paa den vedtægtsmæssige Understøttelse og paa Understøttelsen i Henhold til Afsnit 3 i Arbejdsløshedsloven, det Afsnit, der handler om ekstraordinær Hjælp. Man indførte derfor en Passus i Loven, idet man til § 31 føjede et Stykke 6, hvori det hedder: „Dog kan Indenrigsministeren, efter Indstilling af Arbejdsnævnet, tillade, at Understøttelsesperioden indenfor Fag eller Brancher af Fag, hvor det godtgøres, at Halvdelen af Antallet af ledigmeldte Medlemmer har opbrugt deres vedtægtsmæssige Understøttelse, udstrækkes derudover, dog ikke med mere end Halvdelen af det Antal Dage, for hvilke Kassen yder vedtægtsmæssig Understøttelse.“ Man har altsaa haft dette Forhold for Øje, men man har opstillet et bestemt Krav, der skulde opfyldes, for at Medlemmer, der havde opbrugt al deres Understøttelse, kunde faa Understøttelsesperioden forlænget med endnu Halvdelen af det Antal Dage, der tilkom dem ordinært i Henhold til Reglerne for Udbetaling af ekstraordinær Understøttelse. Og det er paa dette Punkt, det har bristet. Dette Krav om, at Halvdelen af Medlemmerne skal have opbrugt deres Understøttelse, virker alt for stift og haardt under en saa voldsom Krise som den nuværende; de 7 000 arbejdsløse, der ingen Understøttelse har, er i øvrigt et Bevis herpaa, idet de ikke kan faa Understøttelsen, fordi deres Kasse ikke opfylder dette i Lovens § 31, 6te Stykke, opstillede Krav. Det er for midlertidigt at raade Bod herpaa, for at skaffe Hjælp til de 7 000, der, grundet paa den omfattende Krise og den deraf følgende lange Arbejdsløshed, har opbrugt alt, hvad de kan faa af Understøttelse, og derfor er uden Hjælp, at Flertallet har stillet dette Ændringsforslag.

Jeg skal med disse Bemærkninger paa Flertallets Vegne anbefale ærede Medlemmer at stemme for Ændringsforslaget.

Kragh: Dette Lovforslag om midlertidige Ændringer i Loven om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring har jo haft en meget krank Skæbne. Man kan vel sige, at for en Gangs Skyld er det her i denne Verden gaaet efter Fortjeneste, thi det, der sker i Dag, er i Virkeligheden det, at vi skikker dette Lovforslag til Graven, forladt af baade Slægt og Venner, ja, formentlig ogsaa forladt af den højtærede Minister, som jo i hvert Tilfælde har erklæret sig yderst rede til at gaa i Forhandling om det helt nye og fuldkommen ændrede, som er skabt ved det Forslag, der af Flertalspartierne forelægges til Forhandling i dette høje Ting.

Naar jeg siger, at det ved denne Lejlighed er gaaet den højtærede Ministers Forslag efter Fortjeneste, falder det ganske sammen med de Betragtninger, jeg tillod mig at fremføre ved Sagens første Behandling. Der var Afsnit i Ministerens Forslag, som rørte op i gamle Stridsspørgsmaal paa en fuldkommen ubegribelig og uforstaaelig Maade, og hvorved den højtærede Minister faktisk vilde omstyrte en Overenskomst, som for ikke 2 Aar siden blev tilvejebragt med Tilslutning fra alle Partier. Der var i Lovforslaget Punkter, som absolut ikke, saaledes som ogsaa Flertalspartierne, de Radikales og Socialdemokraternes Gruppe i Udvalget udtaler, egner sig til at optages til Løsning paa en midlertidig Lov. Jeg tænker her paa § 2, der, som jeg sagde ved Sagens første Behandling, omhandler et Spørgsmaal, hvorom der vel kan siges, at det Kompromis, man naaede i 1924, muligvis ikke under alle Omstændigheder er helt tilfredsstillende, og derfor et Spørgsmaal, som vil kunne optages til Overvejelse. Det glæder mig derfor, at Flertallet i Udvalget har været enigt med os i, at noget saadant ikke burde finde Sted i Forbindelse med Behandlingen af dette Forslag til en midlertidig Lov. Endelig var Lovforslaget bygget op paa en fuldkommen overflødig Ting, nemlig paa at fastsætte noget gennem Lov, som der allerede var givet den højtærede Minister Lovhjemmel for, en Lovhjemmel, som den højtærede Minister jo ogsaa senere har benyttet sig af, og at han har gjort det, maa blive hans Ansvar; i den Henseende er det ikke her Stedet at gaa nærmere i Enkeltheder. Jeg har da ogsaa set saaledes paa dette Lovforslag, at den højtærede Minister paa et vist Tidspunkt, trængt af Tidernes Vanskeligheder og af længst afgivne Løfter, var nødt til at foretage sig et eller andet, og dette ene eller andet blev saa til den Skueret, som vi